

## [Rager.]

delsminister i fjor på denne tid, det nuværende ærede medlem hr. H. C. Hansen, på spalte 62 sagde:

„I sin indstilling til handelsministeriet har priskontrolrådet forbeholdt sig på grund af forholdenes omskiftelighed senere at stille forslag om ændringer, hvis det skulle vise sig nødvendigt.“

Det vil altså sige, at prisdirektoratet ikke har ment, det var nødvendigt at foretage ændringer i loven for at kunne føre den igen på den måde, som prisdirektoratet har anset for nødvendig og rigtig. Jeg ved ikke, om det ærede medlem, der taler for socialdemokratiet, vil mene, at det er, fordi der har siddet en hr. Weikop som minister og ikke en hr. H. C. Hansen; men det er i hvert fald en kendsgerning, og det vejer ret stærkt. Det forekommer mig imidlertid, at når det socialdemokratiske lovforslag nu er fremsat, bør man ikke feje det af bordet med en håndbevægelse. Jeg vil i hvert fald mene, at man i det udvalg, som formentlig bliver nedsat, bør spørge prisdirektoratet, hvad det mener om dette lovudkast, om det mener, det er nødvendigt eller det ikke er nødvendigt. Jeg tør ikke sige, om det er det, man kalder for et demonstrationsforslag, eller det er et forslag, som skal tages mere alvorligt.

På et punkt må jeg tage stærk afstand fra det, og det er med hensyn til ankenævnet, der skulle have den endelige afgørelse. Jeg vil gøre opmærksom på — det ærede medlem hr. Weikop var også inde på det — i anledning af, at man siger, at dette ankenævn er en domstol, at det ikke er, hvad vi her almindeligt opfatter som en domstol, og jeg vil særlig gøre opmærksom på, at nævnets forhandlinger ikke føres for åbne døre, og jeg vil absolut ikke være med til her i landet igen at indføre et system, hvorefter al procedure for en domstol finder sted for lukkede døre. Dette er sikkert ikke overvejset, og jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Lars P. Jensen vil være med til at tage denne urimelighed ud af lovforslaget, for det kan ikke være meningen.

Hvad angår at forlænge den nuværende lov, er mit parti rede dertil. Vi vil gerne se på det øvrige, hvis det skulle vise sig, at man kan overbevise os om, at der er ting, som måtte være nødvendige i øjeblikket.

Men der er et par andre bemærkninger, jeg gerne vil benytte denne lejlighed til at gøre. Man taler så meget om, at priserne på forskellige ting er for høje. Det er muligt, at nogle priser ikke kan være lavere, men der er andre ting, der fordyres ganske

unødvendigt af fabrikanter, forhandlere, eller hvem det er, gennem anvendelse af altfor kostbar og i virkeligheden ganske tåbelig emballage. Hvor sådanne efter min mening ganske unødvendigt ting kommer for priskontrolrådet, og hvor det er muligt at gribe ind heroverfor og derigennem tvinge priserne ned, vil jeg anse dette for særdeles ønskeligt. Det er jo endogså sådan, at barberblade pakkes ind i cellofan. Hvorfor de skal pakkes ind i cellofan, er jeg ikke klar over. Det eneste, køberne har ud af det, er ærgrelse og besvær med at få dette modbydelige klistrede af, det hænger ved fingrene og er næsten ikke til at blive af med. Cellofan, havde jeg nær sagt, har fanden skabt som emballageprodukt, og da den sikkert koster en del penge, henleder jeg opmærksomheden på, at her er et virkelig velsignelsesrigt område for de prismyndigheder, der måtte have mulighed for at hjælpe den slags ud af verden.

Dernæst vil jeg igen, som jeg gjorde det i fjor, da jeg talte om denne lov, efterlyse, hvordan det egentlig går i trustkommissionen. Jeg udtrykte i fjor min misfornøjelse med den måde, hvorpå denne trustkommission er ved at tilrettelægge arbejdet; jeg var ked af dens sammensætning, jeg gjorde opmærksom på, at man i Sverige var gået i gang på den måde, at man ikke havde nøjedes alene med kontorvisdom og nationaløkonomi, men at man også havde taget teknikere og forretningsfolk fra de virksomheder, man ville undersøge, med på råd og taget dem med ind i kommissionen, og jeg gjorde opmærksom på, hvor hurtigt man var kommet til resultater, og hvilke gode resultater man var kommet til. Jeg henviste til, hvor man kunne læse om det, og jeg havde den glæde, at den daværende minister — det var nu ikke længere det ærede medlem hr. H. C. Hansen; medens vi behandlede loven i udvalget, var det ærede medlem hr. Weikop blevet minister — havde taget disse udtalelser til efterretning, og at man ville henlede kommissionens opmærksomhed derpå.

Men hvor langt er kommissionen kommet? Ja, den har afgivet denne betænkning om cementen, og det kan i og for sig være meget godt, men der var bare det ulykkelige, at da betænkningen var afgivet, så protesterede de virksomheder, der er omtalt, mod rigtigheden af forskellige af de af kommissionen fremsatte anbringender. Jeg skal ikke her dømme om, hvem der har ret, men når en sådan kommission afgiver betænkning, burde det helst være således, at den ikke fulgtes af en offentlig diskussion bagefter, der natur-